

Kraft strax, men først ved næste Mars Begyndelse, og at der altsaa vil være Tid til at faae en Lov ligesaa hurtigt til at træde i Kraft, om denne Session end maatte blive sluttet, uden at Loven blev færdig. Den høitærede Minister har anført, at han ganske roligt vilde paatage sig Ansvaret for denne Lov, idet, sagde han, de Qualificationer, som nu udfordres for Sagsførere, i Fremtiden ikke ville forringes. Deri har den høitærede Minister ganske bestemt Uret. Han anførte vel, at der efter Lovforslaget udfordres en fjerde Prøve for dem, der ville blive Høiestretsadvocater, men dette Argument har virkelig ganske overordentlig lidt at bethyde, som Enhver, der kjenner Noget til de Forhold, der er Tale om, maa vide. Den ærede Minister glemte fremsfor Alt — hvad der meget undrer mig, at han kan overse —, at der er Spørgsmaal om at gjøre den store Forandring, at medens hidtil Ingen har havt Ret til at blive Sagsfører, skal der efter Loven tilkomme dem, der tilfredsstillte visse almindelige Fordringer med Hensyn til Examen og deslige, en Ret til at blive Sagsfører. Derved ere Qualificationerne væsentlig forringede; thi den høitærede Minister kan dog umuligt mene, at den Nødvendighed og Ret, som Regjeringen hidtil har havt til at vrage og vælge de bedste blandt Ansøgerne, Intet skulde have at bethyde; har man ikke denne Mening, kan man imidlertid ikke sige, hvad den ærede Minister sagde. Hans andet Argument var dette, at om det end maa erkjendes, at Loven, som den foreligger, vistnok vil fremkalde en stor Mængde Sagsførere, som ikke ville kunne bruges under den forestaaende Omordning af Retspleien, saa vil det Samme for en stor Deel kunne siges om de nuværende Sagsførere, at heller ikke alle disse ville kunne bruges under den nye Tingenes Tilstand. Hertil er at bemærke, som jeg allerede har tilladt mig at anføre ved anden Behandling, at det forekommer mig at være et høist mærkeligt Argument, at, naar der blandt 100 f. Ex. er 20 mindre gode, kan man ligejaagodt — for at tage Munden fuld — frem-

kalde 1000 Sagsførere, hvoraf Fleertallet er ubrugeligt, og det er dog dette Argument, som den høitærede Minister paaberaaber sig. Han føiede rigtignok til, at, naar man skal sigte, er det bedre at sigte saaledes, at man frasigter mange, end naar man kun skal frasigte faa. Men denne Betragtning maade troer jeg ikke holder Stik. (Et Medlem: Jo). Der er et æret Medlem, som siger Jo; jeg vilde ønske, han vilde høre, hvad jeg vil anføre imod den høitærede Minister, forinden han sælber nogen Dom. Tingen er den, at der er Spørgsmaal om en Forandring af Retspleien og navnlig om en Forandring af vor Procesmaade, der vil stille meget store Fordringer til Sagsførernes Dygtighed, idet den nye Procesmaade vil blive af den Bestaaffenhed, at en Sagsførers Feil og Mangel paa Indsigt kan medføre ganske anderledes ubodelig og uoprettelig Skade for den private Borger, end Sagsføreres Mangel paa Dygtighed kan nuomstunder. Naar det Dødblik kommer, da en saadan Forandring skal træde ind i Livet, er det ganske vist, at det vilde være uheldigt, naar der var adskillige af de nuværende Sagsførere, som maatte kunne siges i og for sig ikke at kunne magte Opgaven. Saalænge imidlertid de Sagsførere, hvorom der kan være Tale i den Retning, ere et Mindretal overfor den store Deel af Sagsførerstanden, er det en Ulempe, som naturligtvis aldrig ganske vil kunne undgaaes, thi det følger af sig selv, at intet Mennefteligt er fuldkomment, og hvorledes man end maatte ville indrette Betingelserne for Afgangen til at blive Sagsfører, vil der dog altid blive Nogle, som i og for sig maa siges ikke at kunne løse Opgaven paa en aldeles fyldestgjørende Maade. Men hvorledes stiller Sagen sig, naar der er i Hundredevis Sagsførere, som i og for sig maa siges at være ubrugelige til den Gjerning, hvorom der bliver Spørgsmaal? I saa Tilfælde vil jo een af to Ting nødvendigvis maatte stee; enten vil man sige — og det vil navnlig de Mænd sige, i hvis Hænder Ministeren har lagt det Hverv at forberede Gjennemførelsen af Re-